

krav til os om åbenhed i tanken, og som stiller krav til os om at være opmærksomme på nye problemer for det europæiske samarbejde, stiller krav om at indse, at miljøarbejde skal have en stærkere placering, at spørgsmålet om åbenhed i EU's institutioner ikke er en sag, som vi er færdige med, at der er behov for især at tænke igennem, hvorledes de central- og østeuropæiske lande og de baltiske lande kan indpasses i vore institutioner, således som de ønsker det.

Vi skal respektere, hvad befolkningen sagde ja til den 18. maj; det er regeringens politiske grundlag. Men man skal jo aldrig bygge sig selv et tankefængsel, som kan stå i vejen for nytænkning, hvor nytænkning er nødvendig.

Fru Charlotte Antonsen spørger: Hvilke fordele er der ved det særlige danske grundlag? Ja, lad mig vende det om: Hvilke ulemper er der? Problemet er forkert stillet op. Sagen er jo, at det særlige danske grundlag vedrører sagsområder, som ikke i dag er aktuel politik i EU her og nu. Den Økonomiske og Monetære Union er det jo ikke. Der er intet, der tyder på, at Den Økonomiske og Monetære Union heller bliver diskussionsstof på regeringskonferencen, der starter i 1996. Det er en plan, der er velbeskrevet i Maastricht-Traktaten.

Forsvarsdimensionen er jo heller ikke politisk virkelighed her og nu. Den er en idé, som nogle ønsker at udvikle inden for Europa. Med hensyn til samarbejde om retslige og indre anliggender er det jo en realitet, at der mellem medlemslandene på mellemstatsligt grundlag foregår et betydeligt arbejde for at vinde fremskridt – med Danmark som deltager helt på lige fod med alle andre. Der er ikke tale om, at man i øjeblikket søger at overføre dette samarbejde til søjle 1. Det er jo det, den danske undtagelse går ud på.

Med hensyn til statsborgerskab er der ikke i dette noget problem. Men skulle man endelig pege på en fordel – og det er jo det helt fundamentale – så ved fru Charlotte Antonsen udmærket godt, at fordelene ved det særlige danske grundlag var, at det førte til, at Danmark kunne fortsætte sit medlemskab af Den Europæiske Union. Det særlige er, at det danske grundlag var en politisk uomgængelig nødvendighed, og det indså partiet Venstre også, dengang de var i regering og havde ansvar. Det var jo derfor, Venstre som regeringsparti var med til at indforhandle det danske grundlag i Edinburgh-Afgørelsen.

Den beskrivelse, som fru Charlotte Antonsen gav af Danmarks placering inden for Vestunion-

nen, er forkert. Den er grundlæggende forkert. Danmark har ikke en tilknytningsform til Den Vesturopæiske Union, der er ringere eller mindre tæt end den, som f.eks. de central- og østeuropæiske lande, der er såkaldte associerede partnere, har. Tværtimod. Danmark deltager som observatør hver gang og ikke hver anden gang. Vi deltager også i den diskussion, som jo er central. Vi sidder også med, når man diskuterer Vestunionens forhold til EU og Vestunionens forhold til NATO – emneområder som de central- og østeuropæiske lande udtrykkeligt ikke kan deltage i diskussionen om.

Jeg vil gerne bekræfte over for hr. Kent Kirk, at forsvarsspørgsmålet er et af de vigtige emner, som kommer op på regeringskonferencen i 1996. Det fremgår ganske klart af artikel J IV, at sådan er det. Og jeg vil da så gerne sige til hr. Kent Kirk, at det er rigtigt, synes jeg, at der er sket en afklaring af NATO's og Vestunionens forhold til hinanden. Det er opklaret, at Vestunionen ikke er en konkurrerende organisation i forhold til NATO, men, kan man sige, et datterselskab under holdingselskabet NATO, som kan få overladt af moderselskabet – hvor USA og Canada jo er storaktionærer – at udføre visse opgaver, hvis hovedaktionæren ikke selv ønsker at være med. Det er afklaret. Det har det ikke altid været.

Men det, der derimod ikke er sket nogen virkelig afklaring af, er jo det reelle indhold, som EU lægger ind i Vestunionen, og det er den afklaring, som nogle lande vil søge at nå frem til under regeringskonferencen. Alle ved, at det ikke bliver så nemt, og at de modstående synspunkter i medlemskredsen er ganske betydelige.

Til hr. Kent Kirk vil jeg sige, at jeg gerne vil kvittere for betragtningerne om nærhedsprincippet. Nærhedsprincippet er et nyt princip; det kom ind i Maastricht-Traktaten første gang ikke kun i den indledende bemærkning, men også flere andre steder i Traktaten. Jeg synes, det er en rigtig betragtning, at man skal give nærhedsprincippet mere kød og blod. Og vi kan være sikre på, at dette bliver et centralt emne på regeringskonferencen. Tyskland har det som sit måske vigtigste emne overhovedet at diskutere, hvilket er meget logisk ud fra et tysk synspunkt. Med Tysklands særlige opdeling med den føderale struktur og Ländernes stærke placering er man kendt med den problemstilling, der ligger i at definere nærhedsprincippet: Hvad er en forbundsopgave? Hvad er en opgave for Länderne? Det er, kan man sige, kernen i en række pro-